

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG
Cím: 1139 Budapest Teve u. 4-6. 1903 Bp. Pf.: 314/15
Telefon: (06-1) 443-5573 / 33-104
Telefax: (06-1) 443-5733 / 33-133
E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/695/30/2012. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **B. Tibor** panaszja tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 427/2012. (XII. 19.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1539 Budapest, Pf.: 632.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (1027 Budapest, Csalogány u. 47-49.) is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, 326. § (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) Panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

B. Tibor (a továbbiakban: Panaszos) 2012. május 29-én elektronikus úton (e-mail) a Panasztestülethez fordult, melyben sérelmezte a 2012. május 21-én vendéglőben vele szemben fogatosított rendőri intézkedést.

A panaszbeadvány szerint a Panaszos 2012. május 21-én a vendéglő kerthelyiségében tartózkodott egy „szűkebb baráti társasággal”, amikor is 19:00 óra körüli időben arra lettek figyelmesek, hogy a közelben rendőrök közúti ellenőrzésbe kezdenek. A jelenlévők közül valaki megjegyezte, hogy a rendőröknek inkább a közelben elhaladó és „közismerten bűnöző életmódot folytató személyt” kellene igazoltatni. A rendőrök a megjegyzést meghallva a kerthelyiséghez léptek, és a Panaszost, valamint a társaságát felszólították személyazonosságuk igazolására. A társaság egyik tagját, egy német-magyar állampolgárságú férfit nekilöttek a kerítésnek, ami ellen a Panaszos szót emelt, ezt követően a rendőrök őt is igazoltatták. Rövidesen szóváltás alakult ki a rendőrök és a társaság tagjai között. A kettős állampolgárságú férfi közölte a rendőrökkel, hogy egy nagyon súlyos műtétén van túl, amit azonban a rendőrök figyelmen kívül hagytak, és a férfit minden magyarázat nélkül megbilincseltek. Ezt látva a Panaszos újra szóvá tette, hogy nem ért egyet a rendőri eljárással, amire őt is megbilincseltek és egy járőrautóba ültették, majd a Tiszafüredi Rendőrkapitányságra előállították. Útközben a Panaszos többször kérte, hogy lazítsák meg a bilincset, mert fölsértette a csuklóját, a rendőrök azonban kérésének nem tettek eleget.

A Panaszos panaszolta, hogy fogvatartása közel öt órán át tartott, amely idő alatt azon kérését, hogy telefonálhasson, illetve hogy jogi képviselőjével felvehesse a kapcsolatot, nem teljesítették. A kapitányságon előbb szondát alkalmaztak vele szemben, majd fölvitték egy kihallgató helyiségbe, ahol több rendőr is jelen volt. Miután a Panaszos kijelentette, hogy nem tesz vallomást, egy addig nem látott ötödik személy a Panaszos mögé lépett, és azt mondta, hogy fejbe lövi. A Panaszos azonnal kérte, hogy az elhangzottakat rögzítsék a jegyzőkönyvbe, és jelöljék meg azon személy nevét, beosztását és rendfokozatát is, aki az említett kijelentést tette, de kérését nem teljesítették. A Panaszost a rendőrségen töltött idő alatt „folyamatosan gúnyolták és kinevették”.

A Panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban – nyilatkozattétele szerint – az alábbiakat sérelmezte:

- elfogását, előállítását;
- a bilincselés jogalapját, jogszerűségét és bilincselés módját;
- hozzátartozója, illetve ügyvédje értesítésének a megtagadását;
- az előállítás alkalmával történt „életveszélyes fenyegetését”;
- a rendőrök nem megfelelő viselkedését („gúnyolódás”).

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetőleg az abból levezethető testi épséghez, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, továbbá a kínzás, kegyetlen, embertelen, megalázó elbánás és büntetés III. cikkben foglalt tilalmát.

A Panasztestület álláspontja alapján a rendőrök nem tettek meg mindent a bilincselés alkalmazás során a sérülés okozásának elkerülése érdekében, ezért súlyos mértékben sérült a Panaszos testi épséghez való joga, sérült az emberi méltósághoz való joga a nem megfelelő rendőri magatartás és hangnem miatt, továbbá sérült a tisztességes eljáráshoz való joga az értesítés nem megfelelő módja miatt. A Panasztestület álláspontja szerint a „kihallgató szobában” történt események kapcsán a Panaszos vonatkozásában a rendőrök megsértették a kínzás, kegyetlen, embertelen, megalázó elbánás és büntetés tilalmát is.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

A Panaszos konkrét rendőri intézkedést sérelemként nem említett meg, ezért a Ket. 51. § (2) bekezdés I. fordulata alapján végzésben nyilatkozattételre hívtam fel (29000-105/695/13/2012. RP.), és a Ket. 33. § (7) bekezdése alapján az ügyintézési határidő 30 nappal történő meghosszabbítása tárgyában végzésben döntöttem. A Ket. 33. § (3) bekezdése c) pontja értelmében a nyilatkozattétel teljesítésére megadott időtartam nem számít be az ügyintézési határidőbe, mindezek figyelembevételével az eljárás befejezésének határideje 2013. április 19-re módosult.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a Panaszos 2012. május 29-én elektronikus úton (e-mail) a Panasztestületnél előterjesztett panaszbeadványa, 2012. június 18-án kelt és 2012. november 18-án kelt panasz-kiegészítések;
- a Panaszos 2013. február 28-án kelt, 29000-105/695/14/2012. RP. számra iktatott nyilatkozata;
- a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály 2012. május 21-én kelt, elfogás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentése;
- a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály 2012. május 21-én kelt jelentése;
- a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály 2012. május 21-én kelt, a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló, szám nélküli igazolása;
- 2012. május 21 kelt, az előállító helyiségben elhelyezett személyeket regisztráló, szám nélküli nyilatkozat;
- Orvosi Ügyelet 2012. május 21-én kelt, 160094533 kóddal ellátott, Orvosi Beutalás - Javaslat - Igazolás című dokumentum;
- a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály 2012. május 21-én kelt, jegyzőkönyve;
- a Rendőrkapitányság vezetőjének 2012. július 20-án kelt összefoglaló jelentése;
- a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének 2013. február 12-én kelt összefoglaló jelentése;
- 29000-105/695/24/2012. RP. számú tanú meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv;
- 29000-105/695/25/2012. RP. számú tanú meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv;
- 29000-105/695/26/2012. RP. számú tanú meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv;
- 29000-105/695/27/2012. RP. számú tanú meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv;

- a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság vezetőjének 2013. március 11-én kelt átirata;
- a Nyomozó Ügyészség eljárásában a rendőrök sérüléseiről készült fényképtabló (16 db fénykép);
- a Nyomozó Ügyészség 2012. szeptember 11-én kelt vádirata.

III.

A Panaszos 2012. május 29-én kelt panaszában azt állította, hogy a panaszolt intézkedés idején egy „szűkebb baráti társasággal” tartózkodott a vendéglő teraszán. A Panaszos a hatóság felhívására 2013. február 28-án kelt és a hatósághoz 2013. március 12-én érkeztetett nyilatkozattételében név szerint megnevezte a baráti társaság tagjait.

A hatóság a tényállás tisztázási kötelezettsége körében – figyelemmel a Ket. 50. § (1) bekezdésére – 2013. április 4-én tanúként hallgatta meg a Panaszos által megnevezett 4 személyt (29000-105/695/24/2012. RP., 29000-105/695/25/2012. RP., 29000-105/695/26/2012. RP., és a 29000-105/695/27/2012. RP. számú tanúmeghallgatásról szóló jegyzőkönyvek).

Tekintettel arra, hogy a rendőri intézkedésnél jelenlévő személyek egyazon baráti társaság tagjai – akik feltételezhetően jól ismerik egymást –, ezért a tanúvallomások során elhangzott nyilatkozataikat a hatóság csak ennek figyelembe vételével tudta értékelni. A tanúk egybehangzó előadása – amely szerint a rendőrök lényegében szinte minden előzmény nélkül jelentek meg a vendéglőben, majd ott indokolatlanul megbilincseltek és elszállították a Panaszost és a baráti társaság egy másik tagját – az eljárás során rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal összevetve életszerűtlen.

Ezt az álláspontot támasztja alá a Nyomozó Ügyészség eljárásában a rendőrök sérüléseiről készült fényképtabló (16 db fénykép), továbbá az a tény is, hogy a történetekkel kapcsolatosan a Nyomozó Ügyészség 2011. szeptember 11-én vádat emelt a Panaszos ellen a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 229. § (1) bekezdésbe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő külön törvényben meghatározott intézkedést végrehajtó rendőr sérelmére elkövetett hivatalos személy elleni erőszak bűntett, és a Btk. 170. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő könnyű testi sértés vétség elkövetése miatt.

Tekintettel arra, hogy a Panaszos indítványára tanúként meghallgatott személyek objektivitása, nyilatkozataik elfogulatlansága megkérdőjelezhető, ezért – figyelemmel a Ket. 50. § (5) és (6) bekezdésére – a tanúmeghallgatások alkalmával rögzített jegyzőkönyvek tartalmát a panasz elbírálásánál nem vettem figyelembe.

IV.

A rendőri intézkedés ellen a Panaszos által konkrétan megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) A Panaszos elfogása és előállítás.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 170. §-a szerint:

„Aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.”

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint:

„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

Az Rtv. 29. (1) bekezdés a) pontja szerint:

*„(1) A rendőr a feladata ellátása során
a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani, valamint”*

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja szerint:

*„A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt,
a) akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek;”*

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 28. § (1) bekezdése szerint:

„A rendőr a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt a tettenérés helye szerint illetékes, szükség esetén a legközelebbi általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szervhez állítja elő.”

A Btk. 229. § (1) bekezdése szerint:

„Aki a hivatalos személyt vagy a külföldi hivatalos személyt jogszerű eljárásában erőszakkal vagy fenyegetéssel akadályozza, intézkedésre kényszeríti, vagy eljárása alatt, illetőleg emiatt bántalmazza, büntettet követ el, és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály az elfogás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló, továbbá a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály jelentései alapján az alábbiakat állapítottam meg:

2012. május 21-én 19:30 óra körüli időben a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály 3 fő munkatársa a kereszteződésében közlekedésrendészeti intézkedést (álló ellenőrzést) hajtott végre. Ebben az időben a kb. 50 méterre lévő vendéglő teraszáról egy ismeretlen férfi [a Panaszos] kiabálására lettek figyelmesek, aki folyamatosan becsmérlő kijelentéseket kiabált az irányukba, úgy mint: *„A mocskos zsidó kurva anyátokat, miért kell a magyar embert basztatni?!, Mit nézel te fasszopó?, Mi tartunk el benneteket!”* .

A rendőrök a kihívóan közösségellenes magatartást észlelve (Szabs. tv. 170. § - garázdaság szabálysértése) az Rtv. 13. § (1) bekezdésében rögzített intézkedési

kötelezettségükből kifolyólag 19:40 órakor megjelentek a vendéglő teraszán és az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja alapján igazoltatást kezdeményeztek a jelenlévő 6 fővel szemben.

Az igazoltatás közben a Panaszos hangot adott nemtetszésének és folyamatosan szidalmazta az intézkedő rendőröket. Eközben a Panaszos asztaltársaságában lévő egyik férfi a padról felállt és kiabálni kezdett, hogy „mit képzeltek ti magatokról, miért nem hagytok békén?!”, majd bal kezének nyitott tenyerével meglökte r. törzszászlóst, aki egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát. A férfi ismételten r. törzszászlós irányába „nyúlt”, de ezt r. törzsrőmester kézlefogással megakadályozta. Ezt követően az intézkedő rendőrök a férfit testi kényszer alkalmazásával „a padon átémelve” kiemelték tekintettel arra, hogy a szándékos bűncselekmény (Btk. 229. § (1) bekezdés - hivatalos személy elleni erőszak büntette) elkövetésén érték tetten, majd a további esetleges támadás-, szökés- és ellenszegülés megtörése érdekében megkezdtek bilincselésének végrehajtását.

Eközben a Panaszos az asztaltól felállt és hátulról az éppen bilincselést végrehajtó rendőrökre támadt, oly módon, hogy r. törzszászlóst a bilincseléssel érintett személlyel együtt a teraszon lévő kerítésnek lökte, majd az éppen bilincselő rendőrök kezeinek lefogásával, rángatásával megpróbálta az előzőekben megkezdett bilincselést megakadályozni. A Panaszos támadása következtében r. törzszászlós bal- illetve jobb karján hámsérüléseket szenvedett, fejéről szolgálati sapkája a földre esett, illetőleg jólláthatósági mellényéről névtáblája leszakadt. Ezt látva r. őrmester testi kényszer alkalmazásával megpróbálta a Panaszost további támadásában megakadályozni.

Az intézkedő rendőrök a Panaszost – támadásából adódóan – a Btk. 229. § (1) bekezdésbe ütköző hivatalos személy elleni erőszak büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt érték tetten, így az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a Szolgálati Szabályzat 28. § (1) bekezdése alapján jogszerűen került sor a Panaszos elfogására és előállítására.

Mindezekre tekintettel megállapítom, hogy a Panaszossal szemben kezdeményezett rendőri intézkedés megalapozott és indokolt volt. A rendőri intézkedést eredményező panaszosi magatartás miatt szándékos bűncselekmény elkövetésén érték tetten. Tettenérés esetén az Rtv. nem ad lehetőséget az előállítás végrehajtásának mérlegelésére, ezért megállapítom, hogy a Panaszos elfogására és előállítására jogszerűen került sor. Ezért az elfogással és előállítással szemben benyújtott panaszt elutasítom.

2.) A Panaszossal szembeni bilincselés jogalapja, jogszerűsége, valamint a bilincselés módja.

Az Rtv. 48. § b), c) és d) pontjai szerint:

„A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy
b) támadásának megakadályozására,
c) szökésének megakadályozására,
d) ellenszegülésének megtörésére.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés b) pontja szerint:

„Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,”

Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint:

„(4) A bilincselés módjai:

b) kezek előre vagy hátra bilincselése,”

Az Rtv. 47. §-a szerint:

„A rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.”

Szolgálati Szabályzat 40. § (1) és (2) bekezdései szerint:

„(1) A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

(2) A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.”

Az Rtv. 17. § (2) bekezdése szerint:

„(2) A rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére - amint ez lehetséges - segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.”

Az 1.) panaszpontban már ismertetett bizonyítékok alapján a bilincselés alkalmazásával, illetve alkalmazásának módjával kapcsolatos álláspontom a következő:

A Panaszos tettenérését követően r. őrmester – figyelemmel az Rtv. 47.-§-ára, illetőleg a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) és (2) bekezdéseire – testi kényszer alkalmazásával megpróbálta a Panaszost további támadásában megakadályozni, ebben segítségére sietett r. törzssászlós. A Panaszos kezeit r. őrmester és r. törzssászlós közös erővel hátra helyzetbe feszítették, majd az Rtv. 48. § b), c) és d) pontjai alapján a további támadás-, szökés- és ellenszegülés megtörése érdekében bilincselését kívánták végrehajtani. A Panaszos ekkor kiszabadította az egyik kezét és kifordult a feszítésből, majd megindult a vendéglő teraszán. Erre r. törzssászló a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával felszólította a Panaszost, hogy a rendőri intézkedésnek vesse alá magát. A Panaszos a felszólítást követően megállt és együttműködést tanúsítva alá vetette magát a bilincselés végrehajtásának, amelyet – figyelemmel a Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés b), illetőleg a 41. § (4) bekezdés b) pontjaira – hátra helyzetben hajtottak végre.

A bilincs alkalmazása kapcsán fontos hangsúlyozni az Rtv. 48. §-hoz fűzött indokolást, mely szerint a bilincs alkalmazása a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz, tehát alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet.

A Panaszos beadványában sérelmezte, hogy előállítása során többször kérte a rendőröket, hogy lazítsák meg a bilincset, mert az felsértette a csuklóját, de ezt megtagadták.

A rendelkezésre álló dokumentumok szerint a bilincs alkalmazása 2012. május 21-én 19:40 órától 20:08 óráig tartott, amely a Panaszos csuklóján nyomódást, zúzódást és hámsérülést okozott. Az előállító helyiségben elhelyezett személyeket regisztráló, szám nélküli nyilatkozaton – melynek aláírását a Panaszos megtagadott – az szerepel, hogy a bilincs alkalmazásától a Panaszos a csuklóján sérüléseket szenvedett. A keletkezett sérülésekkel kapcsolatosan a kapitányság ügyeletes tisztje 20:20 órakor értesítette az Orvosi Ügyeletet. Az Orvosi Beutalás - Javaslat - Igazolás szerint az ügyeletes orvos megállapította, hogy a Panaszos csuklóján vérzés nyomai nem tapasztalhatóak, ugyanakkor nyomódás, zúzódás, hámsérülés nyomai láthatóak. További vizsgálat elrendelését nem tartotta szükségesnek.

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőr-főkapitányság összefoglaló jelentése szerint az előállítás során a Panaszos részéről nem merült fel panasz vagy jelzés a bilincseléssel kapcsolatosan. Az összefoglaló jelentés kitért rá, hogy a Panaszos kapitányságra történő szállítása előtt, az esetleges szökés, vagy sérülés megelőzése érdekében a rendőrök megvizsgálták a bilincs állapotát. Ezzel kapcsolatosan fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy a bilincs egy mechanikai eszköz, melynek alkalmazása ellenállás tanúsítása nélkül is okozhat felületi hámsérüléseket, kiváltképpen, ha azt a kezek hátrabilincselésével alkalmazzák.

Álláspontom szerint a rendőrök szem előtt tartották az Rtv. 17. § (2) bekezdésben rögzített rendelkezést, és a lehetőségekhez mérten a bilincs szakszerű alkalmazása mellett, próbálták kerülni a sérülés okozását, és amikor értesültek a Panaszos csuklóján keletkezett sérülésről, haladéktalanul intézkedtek annak orvosi ellátásáról.

E panasz kapcsán fontos kiemelni, hogy a rendőri jelentés a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 195. § (1) bekezdésének rendelkezése alapján közokiratnak minősül. Az előállítás során, szállítás közben alkalmazott bilincselés módjára a Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Figyelemmel a Pp. hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

Mindezek alapján megállapítom, hogy bilincs alkalmazása és alkalmazásának módja szükségszerű, jogszerű, indokolt és törvényes volt, ezért az ezzel kapcsolatban előterjesztett panaszt elutasítom.

3.) A Panaszos hozzátartozójának és ügyvédjének értesítésének a megtagadása.

Az Rtv. 97. § (1) bekezdése h) pontja szerint:

„fogvatartott: akit törvény, illetőleg törvény alapján kiadott hatósági határozat alapján a szabad mozgáshoz és tartózkodási hely szabad megválasztásához való jogában korlátoznak (örizetbe vett, előzetesen letartóztatott, közbiztonsági őrizetben lévő, elfogott és előállított, elővezetett);”

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint:

„A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”

Fontosnak megemlíteni, hogy a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért és előállított Panaszosra – figyelemmel az Rtv. 97. § (1) bekezdés h) pontjára – a fogvatartottakra vonatkozó szabályok vonatkoztak.

Az e pontban sérelmezett panasz elbírálása kapcsán az alábbi bizonyítékokat vettem figyelembe:

A Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Közlekedésrendészeti Osztály Közrendvédelmi Alosztály az elfogás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a Panaszos előállítása kapcsán felesége telefonos kiértesítését kérte.

Az előállító helyiségben elhelyezett személyeket regisztráló, szám nélküli nyilatkozaton – melynek aláírását a Panaszos megtagadta – szintén az szerepel, hogy a Panaszos előállításáról felesége telefonos kiértesítését kérte. Tény, hogy ezen a nyilatkozaton nincs kitöltve, hogy a kiértesítés megtörtént-e vagy sem. Ugyanakkor a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése azt rögzíti, hogy a kapitányság ügyeletes 21:03 órakor értesítette a Panaszos feleségét férje előállításáról, aki meg is jelent, és a szabadon bocsátást követően elszállította a Panaszost.

Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az Rtv. 18. § (1) bekezdése nem ír elő azonnaliságot az előállított személy által megjelölt képviselő vagy hozzátartozó értesítésére, így az értesítési kötelezettségnek az előállítás során, egy későbbi időpontban történő teljesítésével nem sérült a Panaszos tisztességének eljárásához való joga.

A kiértesítés megtörténtét támasztja alá a Panaszos 2012. május 29-én előterjesztett, illetve a 2012. június 18-án kiegészített panasz is, melyekben azt állítja, hogy az *„(...) ügyeletes szólt ki nekem, hogy szól a nejemnek (...)”*, illetve *„(...) perckor jött értem a nejem”*.

A rendelkezésre álló dokumentumokból megállapítom, hogy a Panaszos a feleségén kívül más személyt nem jelölt meg előállításának értesítésével kapcsolatosan. Megállapítom továbbá azt is, hogy a rendőrkapitányság munkatársai hibáztak azzal, hogy a nyilatkozaton nem rögzítették dokumentáltan a kiértesítés megtörténtét, ugyanakkor ezzel nem okoztak a Panaszosnak érdekek- és jogsérelmet, ugyanis – a már az előzőekben kifejtettek alapján – a kiértesítés megtörtént, és a Panaszost a kiértesített és ezt követően megjelent felesége szállította el a kapitányságról. Mindezek alapján az értesítés kapcsán előterjesztett panaszt elutasítom.

4.) A Panaszost a rendőrkapitányságon életveszélyesen megfenyegették.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása

szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.

A Panaszos állításai nem vonhatóak az idézett rendelkezés körébe, ezért azok érdemi vizsgálatát jelen közigazgatási hatósági eljárás keretein belül – jogszabályi felhatalmazás hiányában – mellőztem. Megjegyzésre szorul, hogy a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Rendőrfőkapitányság vezetőjének tájékoztatása szerint a Panaszos panaszát – az életveszélyes fenyegetés miatt – megküldte az eljárás lefolytatására hatáskörrel rendelkező Nyomozó Ügyészségnek.

Figyelemmel a fenti megállapításra a panasz e részének a vizsgálatát mellőztem.

5.) A Panaszossal szemben a rendőrök nem megfelelően viselkedtek, „gúnyolódtak”.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint:

„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

E panasz vizsgálata kapcsán a Rendőrkapitányság vezetőjének jelentését vettem alapul, melyben az került rögzítésre, hogy a panaszos által megjelölt emberi méltóságot sértő megjegyzésekre a Tiszafüredi Rendőrkapitányság épületében tartózkodó szolgálatot teljesítő rendőrök nem tettek.

A már 2.) panaszpontban kifejtettek alapján ismételten hangsúlyozom, hogy a rendőri jelentés a Pp. 195. § (1) bekezdésének rendelkezése alapján közokiratnak minősül.

A nem megfelelő viselkedés kapcsán előterjesztett panaszra tekintetében a Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Figyelemmel a Pp. hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. **Így a panaszt e tekintetben is elutasítom.**

V.

A Panasztestületnek a jelen ügy kapcsán kialakított állásfoglalásában a bilincselés alkalmazása során okozott sérülés elkerülése, a nem megfelelő rendőri magatartás és hangneme, továbbá az értesítés nem megfelelő módja miatt tett megállapításaival és az azokból levont következtetésekkel a határozat IV. részében foglalt indokok alapján nem értek egyet.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdéseiben alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II., IV., XIII. és XXIV. cikk;
- a polgári perrendtartásról szóló 1952. törvény 159. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése, a 326. § (7) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 33. § (3) bekezdés c) pontja, a 33. § (7) bekezdése, az 50. § (1) bekezdése, az 51. § (2) bekezdése, a 100. § (1) bekezdés e) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, a 13. § (1) bekezdése, a 17. § (2) bekezdése, a 18. § (1) bekezdése, a 29. § (1) bekezdése, a 33. § (1) bekezdés a) pontja, a 47. §-a, a 48. § b), c), és d) pontjai, a 92. § (1) bekezdése, a 93/A. § (6), (7) és (9) bekezdései, a 97. § (1) bekezdés h) pontja;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 28. § (1) bekezdése, 40. (1) és (2) bekezdései, a 41. § (1) bekezdés b) pontja, a 41. § (4) bekezdés b) pontja;
- a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 229. § (1) bekezdése;
- a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartás rendszeréről szóló 2012. évi II. törvény 170. §-a.

Budapest, 2013. április 19.

Papp Károly r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány